

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥ

Ο ΣΑΡΛ ΜΠΟΥΑΓΙΕ ΚΑΙ Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ

[Ένα πολύκροτο άρθρο της Αμερικανίδος δημοσιογράφου Ρόζαμοντ Μπέλ, για τον διάσημο Γάλλο γόη της όθονης, τον «άνθρωπο με τη φωνή σέξ — άππήλ», που έχει ξετρελλάνει όλες τις γυναίκες.]

Η ήμουν βασιλεύς της Αγγλίας ή πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών, θά ένεργούσα με τέτοιο τρόπο, ώστε κάθε γυναίκα να συναντούσε στη ζωή της έναν άντρα με τη μεγάλη τρυφερότητα, τὸ ζωηρό πνεύμα, τὴν βαθειά διαίσθησι και τὴν εκπληκτικὴ έξυπνάδα τοῦ Σάρλ Μπουαγιέ. "Έτσι, έχω τὴ γνώμη ὅτι ὅλες ἡ γυναίκες θά εὔρισκαν τὸ ἰδανικὸ τοῦ ἔρωτος και τὴς εὐτυχίας πὸν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὴ ζωὴ του, ἔστω και γιὰ μιὰ μόνο φορὰ. Ὁ Σάρλ

Μπουαγιέ ἔχει ἕναν ἀπεριγραπτο μαγνητισμὸ, μιὰ ἀφάνταστη γοητεία και μιὰ τρομερὴ και συγκρατημένη δύναμι πὸν μαγεύουν και σκλαβώνουν κυριολεκτικὰ ὅλες τὶς γυναίκες. Τὸν Σάρλ Μπουαγιέ τὸν εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Καλλιφορνία, ἔδω και τέσσερα χρόνια, στὸ «γύρισμα» μιὰς ὄχι και τόσο ἀξιοπρόσεχτης ταινίας. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἤμουν ἄκεφῃ, νευρικὴ και μπῆκα στὴ σκηνὴ τοῦ στούντιο, βέβαιη πὸς δὲν θά εὔρισκα τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν δημοσιογραφικὴ μου περιέργεια. Ἐτοιμαζόμουν λοιπὸν νὰ φύγω, ὅταν ξαφνικὰ ἀκούσα μιὰ φωνὴ — και τί φωνή!... Δὲν εἶχε ξανακούσει ποτὲ ἄλλοτε παρόμοια: Εἶχε ἕνα ἐξαισιὸ «τέμπρο», ἦταν ζεστὴ, τραχειὰ και βελούδινη μαζί κι' ἔβγαίνει ἀπὸ κάτι βάθη μυστηριώδη και ζοφερά. Κύτταξα περιεργὴ και «τὸν» εἶδα τὸν γοητευτικὸ τραγουδιστὴ ἀπέναντι ἀπὸ τὴ «βεντέττα» Ρουθ Τσάττερτον. Ἦταν ἀκόμη τελειῶς ἀγνωστος στὸ Χόλλυγουντ. Σ' ἐκεῖνο δὲ τὸ φιλμ εἶχε ἕναν ἀσήμαντὸ ρόλο. Ἐπὶ πλέον, μιλοῦσε πάρα πολὺ ἄσχημα τ' ἀγγλικά. Μὰ τὸ πρόσωπὸ του εἶχε τὸσον χαρακτήρα, ἡ φωνὴ του ἦταν τόσο σαγηνευτικὴ γιὰ μιὰ γυναίκα. Ὡστε συλλογίστηκα ἀμέσως ὅτι ὁ ἀγνωστος αὐτὸς ἠθοποιὸς θά γινόταν μιὰ μέρα ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους γόητας τοῦ Χόλλυγουντ. Κανεὶς γύρω μου δὲν ἤξερε τ' ὄνομά του και μὰ τὴν ἀλήθεια, κοπίασα πολὺ γιὰ νὰ μάθω ποὶός ἦταν. Ἦμουν δὲ τόσο βέβαιη πὸς θά γινόταν σὲ λίγο διάσημος, ὥστε κάθησα ὄλη τὴν ἡμέρα στὸ στούντιο γιὰ νὰ τοῦ πάρω διάφορα σκίτσα και γιὰ νὰ κρατήσω ἕνα σωρὸ σημειώσεις γιὰ τὴ φωνὴ του, τὸ πρόσωπὸ του και τὰ μάτια του. Τὸ χαμόγελό του, τὰ μαλλιά του, τὸ στόμα του, ὅλα εἶχαν ἕνα ἀσύλληπτο και ἀκατανίκητο θέλημα.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἐπίσης ἔμαθα πὸς θά ξαναγύριζε σὲ λίγο στὴ Γαλλία, μόλις θά τελειῶνε τὸ φιλμ με τὴν Ρουθ Τσάττερτον. Ἐπὶ ἕξη μῆνες λοιπὸν δὲν τὸν ξαναεἶδα. Μὰ ἤμουν τόσο περιεργὴ και τόσο ἐνθουσιασμένη, ὥστε κατέφυγα στὸν συμπατριώτη του, τὸν Μωρίς Σεβαλιέ, κι' ἔμαθα ἀπὸ αὐτὸν ἕνα σωρὸ λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωὴ του και τὴν καλλιτεχνικὴ σταδιοδρομίαν του στὴ Γαλλία.

Ἐπειτα, ὅταν ὁ Σάρλ Μπουαγιέ γύρισε πάλι στὸ Χόλλυγουντ, στάθηκε πὸν τυχερὸς αὐτὴ τὴ φορὰ. Τοῦ ἔδωσαν σιγά-σιγά τοὺς ρόλους ἐκείνους πὸν ταίριαζαν στὴν ἀξία του κι' ἔτσι «ἀπεκαλύφθη» ξαφνικὰ στὶς Ἀμερικανίδες, ἡ ὁποῖες ἐνθουσιάστηκαν τόσο πολὺ, ὥστε τὸν ἀνακήρυξαν ἀμέσως ὡς τὸν μεγαλύτερο γόητα ἀπὸ ὅσους μᾶς ἔδειξε μέχρι σήμερὰ ὁ κινηματογράφος.

— "Αν ὄλοι οἱ Γάλλοι εἶνε σάν τὸν Σάρλ Μπουαγιέ, μοῦ ἔλεγαν ἡ Ἀμερικανίδες τὴς ἀριστοκρατίας, εἴμαστε κιόλας ἔτοιμες νὰ φύγουμε γιὰ τὴ Γαλλία, γιὰ νὰ βροῦμε τὸν ἀν-

δρα τῶν ὀνείρων μας!...

Προσωπικῶς, πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι μαγεύθηκα κι ἐγὼ ἀπὸ τὴν γοητεία του, ὅπως ὅλες ἡ γυναίκες. Βρίσκω ὅτι εἶνε ἀπὸ τοὺς λίγους ἐκείνους ἄντρες πὸν καταλαβαίνουν τὶς γυναίκες. Και ὅταν λέω ὅτι καταλαβαίνουν, ἐννοῶ ὅτι ξέρουν νὰ ἐκτιμῆσουν και ν' ἀγαπήσουν τὰ προτερήματά τους. Ἐπὶ πλέον, ἔχουν τὴν ἰκανότητα νὰ τὰ ἀνακαλύπτουν και νὰ τὰ παρουσιάζουν στὶς ἴδιες πὸν οὔτε τὰ φανταζόντουσαν. "Ὅλες λοιπὸν ἡ Ἀμερικανίδες εἶνε ἐρωτευμένες με τὸν γοητευτικὸ «Φρέντμαν», τὸν ἀσύγκριτο «Γάλλο» κι' ὅλες ἔχουν τὴν τρελλὴ ἐπιθυμία νὰ τὸν γνωρίσουν, νὰ τοῦ μιλήσουν, νὰ τὸν ἀγγίξουν γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι εἶνε ἀλήθεια ἕνας πραγματικὸς ἄντρας κι' ὄχι μιὰ σκιά τὴς ὀθόνης. "Ὅλες τοὺς μοῦ λένε διαρκῶς:

— Θέλω, θέλω με κάθε τρόπο νὰ τοῦ μιλήσω ἔστω και γιὰ μιὰ στιγμὴ!...

"Ὅσο τώρα γιὰ τὴν Πατρίτσια Πάτερσον, ὅλες ἡ Ἀμερικανίδες τὴν θεωροῦν σήμερα ὡς τὴν πὸν τυχερὴ και τὴν πὸν εὐτυχισμένη γυναίκα τὴς Ἀμερικῆς. Μὰ γιὰ σκεφθῆτε: εἶνε ἡ γυναίκα τοῦ Σάρλ Μπουαγιέ!...

"Ἡ Πατρίτσια Πάτερσον ἦταν γνωστὴ μοῦ πρὶν ἀπὸ αὐτὸν τὸ πολὺκροτο γάμο της. "Ὅταν λοιπὸν γύρισε στὸ Χόλλυγουντ ἀπὸ τὴν Γιούμα τὴς Ἀριζόνας, ὅπου εἶχε πάει ἀεροπορικῶς γιὰ νὰ παντρευτῆ τὸν Γάλλο γόητα και νὰ περάσῃ ἐκεῖ πέρα τὴ σελήνη τοῦ μέλιτος, ἔσπευσα νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ γιὰ νὰ μάθω τὶς ἐντυπώσεις της.

— Μοῦ φαίνεται πὸς ὀνειρεύομαι ἀκόμη!... μοῦ ἐξωμολογήθηκε ἡ χαριτωμένη «Πάτ». Ὁ γάμος μου ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πὸν ἀπρόοπτες και τὶς πὸν ξαφνικὲς περιπέτειες τὴς ζωῆς μου. Ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω!...

Κι' ἔπειτα ἐπρόσθεσε:

— Εἶχα πλησιάσει τὸν Σάρλ Μπουαγιέ, ὅπως ὅλες ἡ γυναίκες τοῦ στούντιο και εἶχα μιλήσει μαζί του δυὸ-τρεις φορὲς γιὰ ἀσήμαντα κι' ἀδιάφορα πράγματα. Μπορεῖς ὁμως νὰ φαντασθῆς τὴ χαρὰ μου ὅταν κατὰ τὴν τρίτη συνάντησί μας, εἶδα ὅτι ὁ Σάρλ μοῦ ἔδειχνε μιὰ ἰδιαίτερη φιλία. Λέω ἀπλῶς φιλία. Οὔτ' ἐγὼ, οὔτ' ἐκεῖνος συλλογίζομαστε τὸ φλέρτ. Ἡ φιλία τοῦ Σάρλ ἦταν ἀγνή, ἀπροσποίητη. Συναντηθήκαμε δυὸ-τρεις φορὲς ἀκόμη ἔδω κι' ἐκεῖ κι' ἕνα βράδυ συμφωνήσαμε νὰ φᾶμε μαζί, μετὰ τὴ δουλειὰ τοῦ στούντιο. Πήγαμε λοιπὸν σ' ἕνα ἀπλὸ και κοινὸ ἐστιατόριο, δειπνήσαμε σάν δυὸ καλοὶ φί-

λοι κι' ὕστερα ἀποφασίσαμε νὰ πᾶμε στὸ θέατρο. Μὰ ὅταν φτάσαμε ἐκεῖ πέρα, ἦταν λιγάκι ἀργά. Ἡ πρώτη πρᾶξις εἶχε ἀρχίσει κι' εἶχαν κλείσει τὶς πόρτες. Ἐπρεπε νὰ περιμένουμε σωστὴ μισὴ ὥρα στὸ «φουαγιέ»! Ὁ Σάρλ λοιπὸν διεσκέδαζε σάν παιδί μ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια...

— Τί νὰ κάνουμε τώρα; μοῦ ἔλεγε κάθε τόσο, χαμογελῶντας. Θά πλήξουμε, «Πάτ», θά πλήξουμε... Μήπως ἔχῃς καμμιά καλὴ ἰδέα;

— Τί ἰδέα; τοῦ ἀπάντησα, γελῶντας κι' ἐγὼ. Μοῦ ἀρέσει πὸν εἶμαι μαζί σου... Δὲν ἐπιθυμῶ τίποτε ἄλλο!

Κι' ἔπειτα, περιεργὰ, τὸν ρώτησα:

— Μήπως ἔχεις ἐσύ;

Ἐκεῖνος με κύτταξε μιὰ στιγμὴ βαθειὰ στὰ μάτια, σάν νὰ ἤθελε νὰ διαβάσῃ τὴν ψυχὴ μου κι' ὕστερα, χαμογελῶντας πάλι, μοῦ εἶπε:

— Ναι... Ἐγὼ ἔχω μιὰ πολὺ καλὴ ἰδέα... Νὰ πᾶμε νὰ παντρευτοῦμε!...

Αὐτὰ τὰ λόγια του ἦσαν τόσο ἀπρόοπτα, ὥστε δὲν τὰ πιστεύα. Νόμιζα πὸς ἀστειεύοταν. Και γιὰ νὰ μᾶς κι' ἐγὼ στὸ παιγνίδι, τοῦ εἶπα:

(Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 54)

Ὁ Σάρλ Μπουαγιέ στὸ φιλμ «Ἡ Μάχη» ὡς Ἰάπων ἀξιωματικὸς

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 26)

φαλο του έτοιμοθανάτου.

— "Ας είστε εύλογημένη, τής είπε ο 'Ιούλιος, πού ήρθατε να με δήτε... 'Ο Θεός να σ'ας ανταμείψει για την καλωσύνη σας, Μίνα... Καί τώρα, σ'ας παρακαλώ να με ακούσετε με προσοχή... Σε λίγο θ'α πεθάνω... Ναι, πεθαίνω εύχαριστημένος έπειδή είσθε κοντά μου... Θέλω, όμως, να διατηρήσετε μια καλή ανάμνησι από μένα... Πέστε μου, λοιπόν: θέλετε να γίνετε γυναίκα μου; Καί μια άλλη φορά σ'ας έκανα την πρότασι αυτή... Την επαναλαμβάνω τώρα! "Ω! μη φοβόσαστε, δέν θ'α υποβληθήτε στο μαρτύριο να μ' έχετε σύζυγό σας... γιατί θ'α γίνετε πολύ συντομα χήρα... Μά θέλω να σ'ας αφήσω την περιουσία μου... για να ζήσετε εύτυχισμένη μαζί με το παλληκάρι πού αγαπάτε... Δέν έχω κανέναν συγγενή στον κόσμο... Γιατί να μη με κληρονομήσετε έσείς.. 'Εξ άλλου, θ'α δοκιμάσω τέτοια χαρά, έπειδή θ'α πεθάνω νοιώθοντας στο πλευρό μου μια γυναίκα... έσ'ας, πού σ'ας αγαπώ τόσο πολύ...

'Η Μίνα δέν μπορούσε να μιλήση από την συγκίνησι. Τά δάκρυα τής έπνιξαν τή φωνή...

Τό απόγευμα τής ίδιας μέρας γινόντουσαν οί γάμοι του 'Ιουλίου Στάινμπεργκ με την Μίνα Ριμερόλ. Στο προσκέφαλο του έτοιμοθανάτου παραστεκότανε και ο συμβολαιογράφος, ο όποιος, εϋθύς μετά την τέλεσι του μυστηρίου, συνέταξε την διαθήκη του Στάινμπεργκ.

— "...Όταν θ'α κάνης τους πραγματικούς σου γάμους με το παλληκάρι πού αγαπάς — είπε ο γέρος στην Μίνα, άφου υπέγραψε και την διαθήκη του — έγώ θ'α κλαίω από τή χαρά μου, εκεί πού θ'α βρίσκωμαι... Καί τώρα, έχω να σου ζητήσω μια χάρι: όταν θ'α πεθάνω, να θάλης στο φέρετρό μου και μια μπούκλα από τά χρυσαφένια σου μαλλιά... Μίνα μου... αγαπημένη μου Μίνα!...

Και αυτά ήσαν τά τελευταία λόγια του Στάινμπεργκ.

ΠΙΕΡ ΝΤΕ ΚΟΡΛΑΙ,

ΟΙ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 39)

μυτερά τά δόντια τους για να προστατεύωνται από τά άγρια ζώα: Πιστεύουν ότι δέν τους πειράζουν τά θηρία όταν βλέπουν πως έχουν όλοι τους μυτερά δόντια, όπως κ'ατά...

Πολύ παλιά επίσης είναι ή συνήθεια του στολισμού των δοντιών με πολύτιμα πετράδια. 'Η έρευνης των έπιστημόνων έφεραν στο φώς διάφορες σιαγόνες αρχαίων λαών πού, μά την αλήθεια, αποτελούν τά πιο αξιοθαύμαστα έκθέματα των μουσείων. Μιά από τις σιαγόνες αυτές, πού ανήκει σ' έναν άγριο του Καμπέκε, έχει πολύχρωμα δόντια! Κάθε δόντι, δηλαδή, είχε στις πλευρές του μια τρύπα, στην οποία είχε έφαρμοσθή ένα χρωματιστό πετράδι. Με τον ίδιο πάλι τροπο οί Ιθαγενείς του Γιουκατάν διακοσμούν τά δόντια τους με διαμάντια και ρουμπίνια. 'Η αλήθεια δέ είναι ότι ή γυναίκες αυτών των Ιθαγενών, όταν γελούν θ'α έχουν μια πολύ παράξενη ώμορφιά.

Τά δόντια όμως έχουν και πρακτικό σκοπό για τους ιθαγενείς του Ζαμβέζκ. Οί μαύροι πού κατοικούν στις όχθες του, άκονίζουν τά δόντια τους και τά χρησιμοποιούν ως μοναδικά όπλα κατά των έχθρών τους. "Άλλες πάλι φυλές μεταχειρίζονται τά μεγάλα και μυτερά δόντια των θηρίων ως πραγματικά φονικά όπλα. Οί έρυθρόδερμοι των τροπικών δασών τής Νοτίου 'Αμερικής, χρησιμοποιούν τέτοια δόντια ως μαχαίρια, ως σουβλιά και ως αιχμές για τις λόγχες τους.

"Όσο τώρα για τις προλήψεις πού υπάρχουν για τά δόντια, θ'α ξέρετε άσφαλώς ότι είναι πολλές και παράξενες. Στη Γερμανία, παραδείγματος χάριν, πιστεύουν ότι τά παιδιά πού έχουν άραιά δόντια, όταν θ'α μεγαλώσουν, θ'α ξενιτευθούν σε μακρινές χώρες. 'Ανάλογη πρόληψις επικρατεί και στην κομητεία του Γκλόουτσεστερ στην 'Αγγλία. "Όταν μάάλιστα οί κοπτήρες είναι λεπτοί και μεγάλοι, λένε ότι τά ταξίδια θ'α είναι μεγάλα και μακροχρόνια. Τό αντίθετο όμως συμβαίνει όταν τό παιδί έχει σφιχτά δόντια. Αυτό είναι μια φανερή ένδειξις ότι δέν θ'α απομακρυνθή ποτέ από τό μέρος πού γεννήθηκε.

Στην 'Ελβετία πιστεύουν ότι όποιο παιδί έχει ένα μεγάλο χάρισμα ανάμεσα στους δυο μπροστινούς κοπτήρες, θ'α γίνη καλός τραγουδιστής, στην 'Ιταλία δέ ότι θ'α γίνη πολύ πλούσιος. "Αν συμβαίνει τό αντίθετο, άν οί δυο κοπτήρες είναι ο ένας κολλητά στον άλλο, θ'α έχη μια τρικυμισμένη και γεμάτη θάσανα ζωή.

Ο ΣΑΡΛ ΜΠΟΥΑΓΙΕ ΚΑΙ Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 42)

— Θαυμασια! Πάμε να παντρευτούμε!...

Ο Σάρλ, δλόχαρος, μ' άρπαξε από τό χέρι και σαν δυο θεότρελλα παιδιά βγήκαμε σαν άστραπή από τό θέατρο. 'Επειτα, μπήκαμε σ' ένα ταξι κι' ο Σάρλ είπε του σωφέρ να μ'ας πάη στο άεροδρόμιο.

— Τέτοια ώρα; άπόρησα. Τί θ'α κάνουμε εκεί πέρα; Μηπως περιμένης κανένα φίλο σου από τή Νέα 'Υόρκη;

— "Όχι... μου άπάντησε ο Σάρλ. Δέν μ' ενδιαφέρει κανένα άλλο πρόσωπο στον κόσμο εκτός από σένα... Πάμε στο άεροδρόμιο να νοικιάσουμε ένα άεροπλάνο!...

Και μου εξήγησε ότι για να παντρευτούμε άμέσως, έπρεπε να πάμε στη Γιούμα τής 'Αριζόνας, έξω από τά σύνορα τής Καλλιφορνίας, γιατί δέν μπορούσαμε να παντρευτούμε άμέσως στο Χόλλυγουντ, άφου δέν είχαμε άναγγείλει πρό τριών ήμερών την ήμέρα του γάμου μας, όπως είναι ο νόμος...

Κι' έτσι, τά μεσάνυχτα άπογειωθήκαμε από τό άεροδρόμιο και τά ξημερώματα είχαμε φτάσει κιόλας στην 'Αριζόνα. 'Εκει παντρευτήκαμε άμέσως, στο σπίτι του πρώτου πάστορος πού βρέθηκε μπροστά μας και νοικιάσαμε μια όνειρώδη έξοχική βίλλα στα περίχωρα τής Γιούμα. 'Εκει πέρα, περάσαμε μια άλησμόνητη σελήνη του μέλιτος!...

Κ' ή «Πάτ» Πάτερσον, λαμποκοπώντας από τή χαρά της, κατέληξε:

— Πρέπει να ξέρης ότι ο Σάρλ είναι πολύ πλούσιος. 'Ηταν πλούσιος και πριν ακόμα παίξη στον κινηματογράφο. 'Ετσι δέν γνώρισε πίκρες και στερήσεις στη ζωή του. Είναι ένας άντρας πού ξέρει να κάνει εύτυχισμένη μια γυναίκα. 'Εμένα, προσωπικώς, δέν μ' ενδιαφέρει πειά κανεις άλλος άντρας, γιατί δέν μπορεί να του μοιάζη κανεις. "Αν τον χάσω, θ' αυτοκτονήσω την ίδια στιγμή, γιατί ή ζωή μου είναι πειά τελειώς άχρηστη. 'Ο Σάρλ Μπουαγιέ δέν ξεχνιέται ποτέ!...

Καθώς βλέπετε λοιπόν, ο «άνθρωπος με τή φωνή σέξ-άπηλ» έμπνέει τό μεγάλο πάθος, τον μοιραίο έρωτα. Και γι' αυτό έχει ξετρελλάνει όλες τις 'Αμερικανίδες.

ΡΟΖΑΜΟΝΤ ΜΠΕΛ

Ο ΤΑΦΟΣ ΜΙΑΣ ΨΥΧΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

— 'Υπάρχει και μια αρχαία έπιγραφή!... φώναξε ο άνθυποπλοίαρχος, κατάπληκτος.

Σαστισμένος, πλησίασα περισσότερο και διάβασα:

«'Ενθάδε κείται ο 'Ονειρος, τό καλόν πνεύμα, ο Ιερεύς και ο καλύτερος μαθητής του 'Ασκληπιού, πού ήρθε από την 'Επίδαυρο, κατά την 50ήν 'Ολυμπιάδα, για να καταπολεμήση την έπιδημία πού θέριζε τις άκροπόλεις τής Σίφνου και τής Σερίφου. Διαθάτη, προσκύνησε την τέφρα του...»

Κ' οί δυο μείναμε σαν άπολιθωμένοι μπροστά σ' αυτή την αρχαία έπιγραφή. 'Ηταν λοιπόν αλήθεια; Είχε δίκη ο γιατρός 'Ονειρ; 'Ο θάνατός του ήταν μια άπόδειξις πως ήσαν αληθινές ή θεωρίες του; 'Η ψυχή του, ύστερ' από ένα σωρό μεταναστεύσεις, είχε ξαναγυρίσει στον τάφο της...

Είχε δίκη ο λοιπόν; Ποιος ξέρει... 'Η ζωή μας είναι ζοφερό μυστήριο πού φωτίζεται κάποτε-κάποτε από τις ξαφνικές λάμψεις ενός παράξενου πνεύματος. Κι' έπειτα πάλι, τό σκοτάδι άπλώνεται πιο ζοφερό και πιο άνεξιχνίαστο...

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ.

Η ΤΖΟΥΛΙΑ ΚΑΙ Η ΠΑΥΛΙΝΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 38)

ζω, κύριε. 'Εσείς είστε έξαιρετικό φαινόμενο!...

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ.— Τώρα αρχίζω να καταλαβαίνω... 'Ο κύριος από δω (δείχνει τον άστρο) υπέθεσε ότι...

Ο ΑΣΤΟΣ.— Δέν υπέθεσα τίποτα, κύριοι. "Εχω την ύπαμονη να σ'ας ακούω τόσην ώρα...

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ.— Μά, αγαπητέ μου κύριε, έγινε παρεξήγησις... 'Η Τζούλια και ή Παυλίνα είναι δυο... φοράδες του συντάγματος.

Ο ΑΣΤΟΣ (έμβροντητος).— Φοράδες είπατε;... Κι' έγώ νόμισα... Θεέ μου! Με συγχωρήτε... Μά και τις κόρες μου τις λένε Τζούλια και Παυλίνα!... Σ'ας ζητώ και πάλι συγγνώμη, κύριοι, για την παρεξήγησις... Παρντόν... Φτού, πού να πάρη ο διάολος!... Παρντόν... Παρντόν...

ΑΔΟΛΦΟΣ ΓΚΑΙΤΡΑ'ΙΓΚ